

[Melchior]

Jeg har før sagt fra denne talerstol, at det er hverken den nuværende eller den forhenværende regering, der mangler politisk vilje. Det ville være nogle underlige mennesker, hvis de ikke ville gøre sig både landskendte og verdenskendte ved at afskaffe arbejdsløsheden i dette land, samtidig med at regeringer af enhver farve og af enhver kvalitet rundt omkring i verden ikke er i stand til det. Så både ud fra egoistiske motiver – som disse mennesker, der danner regeringen, jo også må have lov at have – og ud fra politiske motiver er det da givet, at viljen er til stede. Man kan selvfølgelig svare mig, at så må det være evnerne, det skorter på, og hvem kan sige om sig selv, at evnerne er tilstrækkelig store, men der er altså også noget, der hedder omstændigheder, som selv god vilje og gode evner ikke kan tilsidesætte.

Jeg tror også, hr. Anders Andersen havde nogle bemærkninger om, at det var regeringen, der havde bragt underskuddet op og renten op og arbejdsløsheden op. Jeg tror ikke på de gensidige beskyldninger. Når vi skifter regering, hvad vi jo gør af og til i dette land, hvor vi adskillige gange i efterkrigstiden har skiftet regeringsfarve, så ser vi jo, at det er kun på nuancerne, forskellene ligger – hvilket ikke skal skjule, at nuancerne er meget væsentlige og værd at kæmpe for. Jeg ser gerne på mit partis vegne, at man undgår denne slyngen hinanden i hovedet: du duer ikke, det er din skyld, at det går, som det går. Det synes jeg man skal være forsigtig med, for en skønne dag sidder man selv med ansvaret, og så får man bare de samme sten i hovedet.

Med dette som indledning vil jeg rejse det spørgsmål, som jeg følte trængte sig på, da jeg hørte statsministerens tale og især hans slutbemærkninger, hvor han ligesom også selv lagde stemme og person til påstande om, at det går så forfærdelig dårligt. Det var ordet krise, som dannede afslutningsvignetten i statsministerens tale. Er der krise i Danmark? Er der en arbejdsløshed, som er ude af proportioner? Det skal ikke være mig, der skal stå her og forsvare regeringen, det har den jo talsmænd nok og meget kompetente ministre til stede til her. Lad mig i denne forbindelse ytre undren over, at forespørgslen i dag er rettet til statsministeren og ikke til finansministeren, som den vel naturligt

ville høre hjemme under. Jeg synes også her der er tale om en unødigt dramatisering.

Statsministeren lod sig altså forlede til at tale om krise. Alle i dette hus og i dette land beklager sikkert arbejdsløsheden nøjagtig lige meget, men når vi nu ved, at der i dette land år for år skaffes flere arbejdspladser end året før, og at de større arbejdsløshedstal har deres hovedårsag i en tilgang af borgere til arbejdsstyrken, som skyldes helt andre omstændigheder end krisen, så synes jeg, det er betænkeligt, at statsministeren mener, der er krise. Det er jo ikke et dagligdags ord, og statsministeren taler jo ikke vulgærpressens sprog, så når statsministeren siger krise, så må der jo ligge noget deri. Jeg vil lægge det til grund et øjeblik og antage, at der er krise i Danmark. Så synes jeg, det virkelig burde føre regeringen til nogle overvejelser af anden art end dem, vi kan iagttagge. Det er ikke i krisetider, man viser sin reformiver. Med al respekt for reformer forstået her som forbedringer – i og for sig betyder ordet reform jo at bringe tilbage til gammel form, men det er jo sådan set ikke det, vi plejer at lægge i ordet, når vi bruger det – hvis man vil opnå forbedringer for befolkningsgrupper, altså en ekspansion af velfærdssamfundet, som mit parti er tilhænger af, så tror jeg ikke, det skal ske i krisetider. Jeg tror ikke, man kan slippe godt fra at mane en krise i jorden, samtidig med at man vil ekspandere omfanget af goder, som ellers i øvrigt alle kan unde hinanden. Derfor er der en række af de reformer, mindre og større, som har været lagt på bordet for os her i den senere tid, som jeg synes skulle have været holdt tilbage, hvis man skal lægge til grund, at der er krise i landet.

Derfor tror jeg heller ikke, at de i går fremsatte oplæg til forslag er egnede til at mane krisen i jorden. Jeg tror, at en forøgelse af den dobbeltbeskatning, der sker via aktieselskabsskatten, og en hel masse andre af de forholdsregler, der i går er forelagt i skitseform, skaber utryghed såvel hos menigmand som i erhvervslivet. Og menigmand er lige så vigtig som erhvervslivet her, fordi det er menigmand, den almindelige borger, det almindelige medlem af samfundet, familierne rundt i landet, der må lægge en tilbageholdenhed for dagen, hvad jeg ikke tror er opnåeligt med den usikre kurs, som regeringen lægger op til med de forslag, som er præsenteret i går. De kan i virkeligheden kun gen-